

หมวดที่ ๗

บทสวดมนต์

B017

บทสวดมนต์ที่นิยมกันแพร่หลายในหมู่ชาวพุทธมีหลายบท แต่บทที่น่าสนใจก็คือ บทถวายพรพระ หรือ ชัยมงคลคาถา หรือ พาหุงมหากาฯ ทั้งนี้เพราะมีประจักษ์พยานที่ชัดเจน บ่งบอกถึงที่มา และการได้พบอย่างชัดเจน และพวกเราที่หันมารับรู้ด้วยตัวของเราเอง ส่วนอานิสงส์หรือผลลัพธ์ของการสวดมนต์ภาวนาบทนี้ มีตัวอย่างอยู่มากมาย ดังปรากฏอยู่ในหนังสือกฎแห่งกรรมและธรรมปฏิบัติ ที่เผยแพร่ออกมาแล้วจนถึงฉบับปัจจุบัน ด้วยบทสวดมนต์นี้ถือเป็นเอกลักษณ์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่จรัญ แห่งวัดอัมพวัน จึงขาดไม่ได้ที่จะต้องนำมาลงไว้ เพราะเป็นบทสวดมนต์ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่แนะนำให้พุทธศาสนิกชน และศาสนิกชนอื่น สวดเป็นประจำ ประวัติและบทสวดมีดังนี้

เมื่ออาตมาได้พบกับสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว

คืนวันหนึ่ง อาตมานอนหลับแล้วฝันไปว่า อาตมาได้เดินไปในสถานที่แห่งหนึ่ง พบกับพระสงฆ์รูปหนึ่งครองจีวรคร่ำ สมณสาธูปเรียบร้อย น่าเลื่อมใส อาตมาเห็นว่า

เป็นพระอาวสุ ผู้รัตต์บุญ จึงน้อมนมัสการท่าน ท่านหยุดยื่นตรงหน้าอาตมา แล้วกล่าวกับอาตมาว่า

“ฉันคือสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว แห่งกรุงศรีอยุธยา ฉันต้องการให้เธอได้ไปที่วัดใหญ่ชัยมงคล เพื่อดูจารึกที่ฉันได้จารึกถวายพระเกียรติแก่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชผู้เป็นเจ้าเมืองในวาระที่สร้างพระเจดีย์ฉลองชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชาแห่งพม่า และประกาศความเป็นอิสระของประเทศไทยจากหงสาวดีเป็นครั้งแรก เธอไปดูไว้ แล้วจดจำมาเผยแพร่ออกไปถึงเวลาที่เธอจะได้รับรู้แล้ว”

ในฝันอาตมาหลับปากท่าน ท่านก็บอกตำแหน่งให้ แล้วก็ตกใจตื่นนอนตอนใกล้รุ่ง อาตมาก็ทบทวนความฝัน ก็นึกอยู่ในใจว่าเราเองนั่น กำหนดจิตด้วยกรรมฐาน มีสติอยู่เสมอ เรื่องฝันฟุ้งซ่านเป็นไม่มี

อาตมาก็ได้ข่าวในวันนั้นแหละว่า ทางกรมศิลปากรทำการบูรณะปฏิสังขรณ์พระเจดีย์ใหญ่ในวัดชัยมงคล และจะทำการบรรจุบ่วงพระเจดีย์ อันเป็นนิมิตหมายการสิ้นสุดการบูรณะ แล้วจะรื้อนั่งร้านทั้งหมดออกเป็นการเสร็จสิ้น

อาตมาจึงได้ขอร้อง ดร.กึ่งแก้ว อุตถากร ให้เลื่อนการปิดยอดบัวไปอีกหนึ่งวัน เพื่อที่อาตมาจะได้นำพระขุ่มเสมาชัย ขุ่มเสมาขอ ที่อาตมาได้สร้างขึ้นตามแบบดั้งเดิมที่พบในเจดีย์ใหญ่ใกล้กับวัดอัมพวันซึ่งพังลงน้ำ ที่กึ่งเหล็กเป็นคนรวบรวมเอามาให้

อาตมาตั้งแต่เมื่อเริ่มมาพัฒนาวัดใหม่ ๆ แต่แตกหักผู้ฟังทั้งนั้น หลาบสิบปี อาตมา
ได้ปณเภามาสสมสร้างเป็นองค์พระใหม่ไปร่วมบรรจุไว้ที่ยอดพระเจดีย์บ้าง

วันนั้นอาตมาเดินทางไปถึง ก็ได้เดินขึ้นไปบนเจดีย์ตอนที่สุดบันได แล้ว
มองเห็นโพรงที่ทางเขาทำไว้สำหรับลงไปด้านล่าง มีร้านไม้พอไต่ลงไปภายใน ตั้งใจ
เด็ดเดี่ยวว่าลงไปคราวนี้ ถ้าพลาดตกลงไปจากนั่งร้านมาก็ยอมตาย คนที่ร่วมเดินทาง
มาด้วย เขามัวแต่ไปบนลานชั้นบน อาตมาก็ดิกลงไปชั้นล่าง มีไฟฉายดวงหนึ่ง เวลา
นั้นประมาณ ๐๙.๐๐ น. อาตมาลงไปภายในแล้วก็พบนิมิตดังที่สมเด็จพระพนรัตน์ได้
บอกไว้จริง ๆ

อาตมาจึงได้พบว่า แท้ที่จริงแล้ว สิ่งที่สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ท่านได้
จารึกถวายพระพรก็คือ บทสวดที่เรียกว่า “**พาหุง มหาการุณีโก**”

ทำนองของนิมิตนั้นระบุว่า “**เราสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ศรีอ
โยธเยศ ผู้จารึกนิมิตรจนา เอาไว้ถวายพระพรแด่มหาบพิตรเจ้า
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช**”

พาหุงมหากาก็คือ บทสวดสรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ
แล้วก็พรพาหุงอันเริ่มด้วย พาหุงสหัส ไปจนถึงทุกคาหิฏฐิ แล้วเรื่อยไปจนถึงมหากา
รุณีโก นาถิ หิตายะ แล้วจบลงด้วย ภาวะตุสัพพะมังคะลัง สัพพะพุทธา สัพพะธัมมา
สัพพะสังฆานู ภาเวนะ สะทา โสตถิ ภาวันตุ เต อาตมาเรียกกรวมกันว่า พาหุงมหากา

อาตมาจึงเข้าใจในบัดนั้นเองว่า บทพาหุงนี้คือ บทสวดมนต์ที่สมเด็จพระพน
รัตน์ วัดป่าแก้ว ได้ถวายให้พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ไว้สวดเป็นประจำ

เวลาอยู่กับพระมหाराชาวังและในระหว่างศึกสงคราม จึงปรากฏว่า พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเจ้า ทรงรบ ณ ที่ใด ทรงมีชัยชนะอยู่ตลอดมา มิได้ทรงเพลี่ยงพล้ำเลย แม้จะเพียงลำพังสองพระองค์กับสมเด็จพระอนุชาธิราชเจ้า ท่ามกลางกองทัพพม่าจำนวนนับแสนคน ก็ทรงมีชัยชนะเหนือกองทัพพม่า ด้วยการกระทำยุทธหัตถีมีชัยเหนือพระมหาอุปราชา ณ ดอนเจดีย์ ปุชนิยสถาน แม้ข้าศึกจะยิงปืนไฟเข้าใส่พระองค์ตอนที่เข้ากันพระศพของพระมหาอุปราชาออกไปราวกับท่าฝนกัมปान แต่ก็มีได้ต้องพระองค์ ด้วยเดชะพาดุหุมหากาที่ทรงเจริญอยู่เป็นประจำนั่นเอง

อาตมาพบนิมิตแล้ว ก็ไต่ขึ้นมาด้วยความสบายใจ ถึงปากปล่องที่ลงไปใช้เวลาเกือบสามชั่วโมง เนื้อตัวมีแต่หยากไย่ เดินลงมาแม่ชีเห็นเข้า ยังร้องว่า “หลวงพ่อก้าวไปในโพรงนั้นมาหรือ” แต่อาตมาไม่ตอบ

ตั้งแต่นั้นมา อาตมาจึงสอนการสวดพาดุหุมหากาให้แก่ญาติโยมเป็นต้นมา เพราะอะไร เพราะพาดุหุมหากานั้นเป็นบทสวดมนต์ที่มีค่าที่สุด มีผลดีที่สุด เพราะเป็นชัยชนะอย่างสูงสุดของพระบรมศาสดา จากพญาวัวสวดิมาร จากอาฬารักษิณี จากช่างนาฬาคีรี จากองคูลีมาล จากนางจิตูมานวิกา จากสังกะนิครนทร์ จากพญาในโทปนันทนาคราช และท่านท้าวผกาพรหม เป็นชัยชนะที่พระพุทธองค์ ทรงได้มาด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ และด้วยอำนาจแห่งบารมีธรรมโดยแท้ ผู้ใดได้สวดไว้เป็นประจำทุกวัน จะมีชัยชนะ มีความเจริญรุ่งเรืองตลอดกาลนาน มีสติระลึกได้ จะตายก็ไปสู่สุคติภูมิ

ขอให้ญาติโยมสวดพาดุหุมหากากันให้ทั่วหน้า นอกจากจะคุ้มตัวแล้ว ยังคุ้มครองครอบครัวได้ สวดมาก ๆ เข้า สวดกันทั้งประเทศ ก็ทำให้ประเทศมีแต่ความรุ่งเรือง พวกคนพาลสันดานหยาบก็แพ้ภัยไปอย่างถ้วนหน้า

ไม่ใช่แต่พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเท่านั้นที่พบความมหัศจรรย์ของ
บทพาทุงมหากา แม้พระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ก็ทรงพบเช่นกัน โดยมี
บันทึกโบราณบอกไว้ว่าดังนี้

“เมื่อพระเจ้าตากสินมหาราชตีเมืองจันทบุรีได้แล้ว ก็ทรงเห็นว่าสงครามกู้ชาติ
ต่อจากนี้ไปจะต้องหนักหนาและยืดยาว จึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระยอดธงแบบ
ศรีอยุธยาขึ้นแล้วนิมนต์พระเถระทั้งหลายมาสวดบทพาทุงมหากาบรรจุไว้ในองค์พระ
และพระองค์ก็ทรงเจริญรอยตามพระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชด้วยการเจริญ
พาทุงมหากา จึงบันดาลให้ทรงกู้ชาติสำเร็จ”

สวดพาทุงมหากากันให้ได้ทุกบ้าน สวดให้ได้มาก ๆ จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง
สวดพาทุงมหากาก่อน แล้วจึงสวดชินบัญชร เพราะชินบัญชรนั้น เจ้าพระคุณสมเด็จพระ
ท่านใช้สวดบูชาพระอรหันต์ของท่าน ต้องสวดพาทุงมหากาก่อนแล้วจึงมาถึงชิน
บัญชร ให้จดจำกันเอาไว้ นั่นแหละมงคลในชีวิต

พระมหาสุทธิคุณมงคล

พระราชสุทธิญาณมงคล

เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน และเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี

จังหวัดสิงห์บุรี

ถวายเป็นพระ (อิติปิโส ๙)

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชา จะ
ระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ
สัสตถา เทวะมะนุส สาณัง พุทโธ ภะคะวาติ (พุทฺธคุณ)

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อากาสิโก
เอหิภัสสีโก โอบะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ (อ่านว่า
วิญญูหิติ) (ธรรมคุณ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะ
วะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะ
ยุดานิ อัญญะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุต
ตะรัง ปุณฺณักเขตตัง โลกัสสาติ (สังฆคุณ)

ชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ)

พาหุงสะหัสส สมะภินิม มิตะสา วุณฺตัง คลีเมฆะลัง อุท
ตะโฆ ระสะเสนะมารัง ทานาทิธัม มะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตัน
เตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

มาราติเร กะมะภियุช ฌิตะสัพพะรัตติง โฆรัมปะนา สะวะกะ
มັก ขะมะถัทธะยั้งขัง ขันตีสุทฺถัน ตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเต
ชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง ทาวักคิจัก กะมะสะนี
วะ สุทธารุณฺณตัง เมตตัมพะเส กะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะ
สา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะซัค คมะมติหัต ณะสุทธารุณันตัง ธาวินติโย ชะนะปะ
ถัง คุลิมาละวันตัง อิทธิภิสัง ขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะ
สา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

กัตตะวานะ กัมมฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา จิญญาเย ทุณฐะวะ
จะนัง ชะนะกายะมัจฉะเม สันเตนะ โสมะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

สัจจัง วิหาเย มะติสัจจะ กะวาทะเกตุง วาทาภิโร ปิตะมะนัง
อะติอันธะภูตัง ปัญญาปะที ปะชะลิตโต ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะ
สา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

นันทะปะนันทะ ทะภุชะคัง วิพุถัง มะหิตถิง ปุตเตนะ เถระภุ
ชะเคนนะ ทะมาปะยันโต อิทธิปะเทสะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตัน
เตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ทศคาหะทิฏฐิ ฐิฏฐะเคนะ สุกัฏฐะหัตถัง พรหมัง วิสุทฺธิ ชุตฺติมิ
ทฺธิพะกา ภิธานัง ญานาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะ
สา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

เอตปิ พุทฺธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย วาจะโน ทินะทฺ
เน สะระเต มะตันที หิตวานะเน กะวีวิธานิ จุปฺปทะวานิ โมกขัง สุ
ขัง อะธิกะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

ชัยปริตร (มหากาฯ)

มะหาการุณิโก นาโถ	หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปุเรตวา ปาระมี สัพพา	ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะ วชเชนะ	โหดุ เต ชะยะมังคะลัฯ
ชะยฺนโตโพธิยา มุเล	สักยานัง นันทิวฑฺฒะโน
เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ	ชะยฺสสุ ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะ ปัลลังเก	สีเส ปะฐะวิโปกขะเร

อะภิสเสเก สัพพะพุทธานัง

สุนักขัตตัง สุมังคะลัง

สุขะโณ สุมุหุตโต จะ

ปะทักขิณัง กายะกัมมัง

ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง

ปะทักขิณานิ กัตวานะ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง

สัพพะพุทธานุภาเวนะ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง

สัพพะธัมมานุภาเวนะ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง

สัพพะสังฆานุภาเวนะ

อัคคัปปัตโต ปะโมหะติฯ

สุปะภาตัง สุขุญฺญิตัง

สุยฺยญฺฺจ ทรัพฺมะ จาริสฺสุ

วาจา กัมมัง ปะทักขิณัง

ปะณิธิเต ปะทักขิณา

ละภันตฺเต ปะทักขิเณฯ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สะทา โสตถิ ภะวันตุ เตฯ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สะทา โสตถิ ภะวันตุ เตฯ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สะทา โสตถิ ภะวันตุ เตฯ